

er Sproget mindre mægtig, ikke har den Evne til at tale med Folk som mange Andre. Han har ogsaa kun lidt Praxis; men Enhver vil forstaa, at lidt Praxis og 360 Kr. er meget Lidt til at forsørge en Familie med. Jeg kan altsaa ikke Andet end anbefale Bedkommende, jeg tror, at saavel Regjeringen som Folkethinget ville gjøre en sand Velgjerning mod ham og hans Familie, jeg tror nemlig, at det er en Mand, der vil forstaa at bruge de 120 Kr. Der kunde være Mange, for hvem det ikke vilde have Betydning; ligeoverfor ham tror jeg imidlertid at turde indstaa for, at de vilde være ham en væsentlig Hjælp. Det, at han er født i Ditmarsken og maatte tidligere har staaet Schleswig-Holsteinismen noget nær, forhindrer ikke, at man tager Hensyn til hans Andragende, naar man veed, hvor nær han i Aand og Hjerte har knyttet sig til Danmark. Det skal ikke forhindre mig i at anbefale ham; jeg har været sammen med ham som Vaabenbroder og har lært hans Tanker at kjende, og jeg er overbevist om, at han i Aand og Hjerte er knyttet til Danmark. Vaade de mange Aar, han har staaet i Statens Tjeneste, og de Tilfælde med Hensyn til Andre, som jeg før omtalte, tale for hans Billighedskrav, og uagtet jeg staar paa det Standpunkt, at jeg ikke holder af store Pensioner, strider det dog imod min Følelse, at Mand, der have offret deres bedste Aar i Statens Tjeneste, skulle lide Nød, naar de komme i en mere fremrykket Alder. Som Følge af denne Betragtning vil jeg anbefale mit Forslag til Thingets Velvillie og den høitærede Ministers nærmere Overveielse.

Sag: Det Andragende, som omtales i Betænkningen Nr. 57, tror jeg kan gjøre Krav paa en større Interessje saavel hos det høie Thing som hos den høitærede Minister, end der i dette Øieblik synes at være tilstede. Jeg kan ganske vist forstaa, at det høie Thing i dette Øieblik helst vilde være fri for en Fortjættelse af disse noget trættende Forhandlinger, men Sagen har en saadan Betydning, at jeg virkelig maa anse det for min Pligt at udsætte mig for selv at trætte Thinget, fordi der er gjort et Syn gjældende i denne Sag, som jeg, hvis det skulde bane sig Veien for en Fremtid, vilde anse for en saa stor Ulykke, at jeg paa ethvert Stadium vilde bekæmpe det. Maa det være mig tilladt ganske flygtig at berøre denne Sags Historie. I Sessjonen for 1871—72 ville ærede Medlemmer, som søge mere grundige Oplysninger i denne Sag, finde temmelig udtømmende Forhandlinger; jeg skal indskrænke mig til at give et ganske kort Referat. I Aaret 1851 traadte et Selskab sammen i Limfjordsøegnen og androg hos Regjeringen om Forpagtning af Østersfiskeriet i Limfjorden. Jeg skal lade det staa hen, om der var nogen Berettigelse for Regjeringen til at bortforpagte Østersfiskeriet i et Forvand, hvor

Havets Udbytte hidtil havde været et frit Erhverv for de omkringværende Ægnes Befolkning; det er et Spørgsmaal, som hører hjemme andre Steder og ikke i denne Forhandling, og jeg haaber nok paa et andet Sted at komme tilbage dertil; jeg skal kun holde mig til Østersfiskeriets Forpagtnings Historie. I 1851 forpagtede det nævnte Selskab Østersfiskeriet i Limfjorden mod en aarlig Afgift af, saavidt jeg mindes, henved 1000 Rdl. Selskabet forpagtede det paa 10 Aar og søgte at drage det Udbytte af Østersfiskeriet, som det kunde, men Resultatet efter disse 10 Aars Forløb var, at det er saa langt fra, at Østersfiskeriet betalte sig, at Selskabet ikke engang vilde fornye Forpagtningen, men undslog sig for atter at optræde som Konkurrent ved Forpagtningen. Der danne sig da et andet Selskab, som forpagtede Østersfiskeriet for et Beløb af 875 Rdl. aarlig, atter paa 10 Aar. Regjeringen var imidlertid kommen til den Erkjendelse, at, dersom dette Østersfiskeri skulde faae nogen Betydning, vilde det væsentlig komme an paa, om Forpagterne benyttede Fiskeriet paa en skjøn som Maade, om de gjorde Noget saavel for at faa som for at udvikle Fiskeriet til den størst mulige Betydning, og der blev derfor tilspisiet i Kontrakten den Bestemmelse, som her er optaget i det Andragende til Finantsministeriet, der er omdelt paa Thingets Bord; at saafremt Forpagterne ved Forpagtningstidens Ophør kunde godtgjøre at have foretaget væsentlige Forbedringer i Østersfiskeriet i de af dem forpagtede Afdelinger, hvad enten disse bestode i Anlag af Østersparter eller af kunstige Østersbanker eller i andre til Fremme af Østersavlens og Fiskeriet tjenende, hensigtsmæssige Foranstaltninger, som kunde antages at bidrage til, at der for den følgende Forpagtningstid opnaaedes en forhøiet Afgift — tilfikkedes der dem Halvdelen af det Beløb, hvormed Forpagtningsskatten i den næste Forpagtningstid, som Følge af sliche Forbedringer, kom til at overstige den Afgift, der blev at udrede efter den Auktion, efter hvis Udfald de selv havde overtaget Forpagtningen. Det var denne Klausul i Kontrakten, hvorved Regjeringen vilde opnaa, at Forpagterne paa en mere hensynsfuld Maade end tidligere behandlede Østersfiskeriet og at dette ved denne deres Omfjorg for det kunde udvikle sig til en større Indtægtskilde i Fremtiden. Jeg vil bede det høie Thing bemærke de vage Udtryk, som ere brugte i Kontrakten med Hensyn til Betingelserne, for at Forpagterne kunde faae Afgang til denne Fordel: „at det skulde være Foranstaltninger, som kunde antages at bidrage til, at der for den følgende Forpagtningstid opnaaedes en høiere Forpagtnings-Afgift.“ Det er meget elastisk, mine Herre, hvad der kan antages at bidrage til Noget, naar der ikke gives den allerfjerneste Hentydning til, hvad man egentlig mener! De nye Østersforpagtere fulgte Henviisningen, der var givet i Kontrakten, dels forsøgte de at anlægge kunstige